

Marcus 9: 30-37

Een kinderlijk les

Liturgie: Welkom
Lied 98: 1,4 (Zing een nieuw lied)
Stilte en begroeting
Lied 98: 3
Gebed
Kindernevendienst
Lied: Wij gaan voor even uit elkaar
Lezen: Marcus 9: 30-37
Lied 838: 1,2 (O grote God die liefde zijt)
Preek
Lied 1014: 1,2,3,4,5 (Geef vrede door)
Collecten
Viering heilig avondmaal
Inleiding, uitnodiging en gebed
Lied 381: 1,3 (Genadig Heer)
Instellingswoorden
Lied 381: 2,4,5 (tijdens rondgang van het brood)
Lied 381: 6 (na de viering)
Gebed: Onze Vader
Lied 425 (Vervuld van uw zegen)
Zegen

Deze week staat er heel wat het programma. De kalender staat vol met activiteiten.

Allereerst is er deze week het Flaeijelfeest. Dat wordt vast weer heel gezellig en druk.

Dan gaan we naar morgen, 21 september. Dat is de internationale dag van de vrede. Daar wordt wereldwijd bij stil gestaan. Wereldwijd. Dat wel. Maar in diezelfde wereld wordt helaas nog zo veel gevochten en gestreden. In diezelfde wereld is er nog steeds onrecht en vluchten mensen weg. Weg van hun huis. Weg van hun familie. Weg van alles, wat eens zo veilig was, maar dat door al het wapengekletter en machtsverschuivingen zo wreed verstoord werd.

Deze week is ook de week tegen het pesten. Daar zal op de scholen ook de nodige aandacht aan gegeven worden.

Dan is het zaterdag 26 sept burendag. Het is veelzeggend dat daar een speciale dag voor moet worden ingesteld. Maar als het burendag dichterbij elkaar brengt, dan is dat natuurlijk alleen maar goed. Beter een goede buur, dan een verre vriend, zeggen we dan.

Wat mij bijzonder heeft geraakt is, dat juist in zo'n week –de week van de vrede, de week tegen het pesten, de week van je burendag – dat juist in zo'n week de Joden dan een heel bijzondere dag vieren. Want aanstaande woensdag, 23 september, viert het Joodse volk Yom Kippoer. De grote verzoendag. Dat trof mij. Dat dat allemaal in één week centraal staat. En dan uitgerekend in het midden van die week: Yom Kippoer.

Dat is best bijzonder. Want dat is toch waar het in wezen om gaat! Bij vrede, bij het tegengaan van pesterijen en bij de mensen om je heen, je burens, dan gaat het ten diepste om verzoening, om heelheid, om verbondenheid, om eenheid, om liefde.

En dan zitten we gelijk in Marcus 9. Daar gaat het ook om verzoening en om een heelheid. Daar horen we de woorden van de Heiland zelf: *De Mensenzoon zal uitgeleverd worden aan mensen die hem zullen doden. Maar drie dagen later zal hij opstaan uit de dood.* Daarmee doelt Jezus op zichzelf. Hij is het lam van God, dat de zonde van de wereld op zich neemt en wegdraagt. Hij neemt onze schuld mee naar het kruis om daarvoor te betalen met zijn eigen leven, met zijn lichaam en met zijn bloed. Het is verzoening door voldoening. Daar worden we vanmorgen ook extra bij bepaald als we samen het heilig avondmaal vieren.

Discipelen begrijpen er niks van. De Mensenzoon zal uitgeleverd worden en de mensen zullen Hem doden? Daar kunnen ze echt niet bij.

Maar als je nou denkt dat die woorden hun raken en dat ze daar stil van worden . . . , als je denkt dat het daardoor onder hun er dan beter toegaat dan in de wereld, nou dan vergis je je echt. Het is net als in de kerk. Je verwacht, dat het in de kerk allemaal toch wel wat netter en beter is dan in de wereld. Nou, vergeet het maar. Het zijn net mensen. Mensen met allemaal verschillende wensen. De één wil dit en de ander wil dat. De één zegt het, dat hij heel belangrijk is. En de ander voelt het zo.

Ik kijk weer naar de discipelen. Hun gekibbel en hun geruzie onderweg naar Kapernaüm. Zo zacht mogelijk, want Jezus mag het natuurlijk niet horen.

Maar dan die vraag van Jezus: Waarover waren jullie eigenlijk in gesprek? Jezus kent zijn pappenheimers en Hij weet waar ze het over gehad hebben. En daar confronteert Hij hun mee.

Bij de leerlingen is er grote verlegenheid. De stilte is veelzeggend. Er komt geen antwoord.

Daarop volgt de les van Jezus met een kind.

Er staat niet bij, hoe oud dat kind is. De NBV heeft het zo vertaald: *Hij pakte een kind op.* Dan denk je al gauw aan een heel klein kind, aan een baby.

Als je dat vergelijkt met andere vertalingen, dan springt de NBV er wel uit. Want in de meeste vertalingen staat het zo: *Hij nam een kind en zette of plaatste dat in hun midden.* Dan denk je al gauw aan een wat groter kind. Iemand die op z'n eigen benen kan staan.

Maar waar gaat het hier dan om? Het gaat hier in ieder geval om een kind, dat zelf nog weinig kan en weinig heeft. Een kind dat afhankelijk is en dat volledig is aangewezen op de zorg van de ouders..

Jezus legt de arm om dat kind en dan zegt Hij: *Wie in mijn naam één zo 'n kind bij zich opneemt, neemt mij op; en wie mij opneemt, neemt niet mij op, maar hem die mij gezonden heeft.*

Dat moeten even tot ons door laten dringen. Die woorden: *Wie in mijn naam één zo 'n kind bij zich opneemt, neemt mij op; en wie mij opneemt, neemt niet mij op, maar hem die mij gezonden heeft.*

Het gaat hier om het opnemen van zo'n kind.

Het gaat hier niet om het worden als een kind. Dan moet bij je bij het volgende hoofdstuk zijn. Marcus 10, waar Jezus de kinderen zegent en waar Jezus zegt: *Wie niet als een kind openstaat voor het KvG ... Daar gaat het om worden als een kind.*

Maar hier gaat het om het opnemen van een kind.

Het opnemen van een kind. Dat is het opnemen van iemand, die weinig terug kan doen. Je geeft iets weg zonder de verwachting dat je daar iets terug voor krijgt.

Het opnemen van een kind. Dat is het opnemen van mensen die niets hebben, die aangewezen zijn op onze zorg, die afhankelijk zijn geworden van de mensen en van de wereld om hun heen.

En als je daar echt afhankelijk van bent geworden, van de wereld, nou, berg je dan maar. O zeker, in die wereld gebeuren ook hele goede en hele mooie dingen. Die wereld is gelukkig nog niet alle medemenselijkheid kwijtgeraakt. Maar diezelfde wereld kan ook zo hard en meedogenloos zijn. Vooral als er weinig aan te verdienen valt en als het economisch gezien niets oplevert.

Jezus leert zijn leerlingen en leert ook jou en mij die andere weg: : *Wie in mijn naam één zo 'n kind bij zich opneemt, neemt mij op; en wie mij opneemt, neemt niet mij op, maar hem die mij gezonden heeft.*

In een ander bijbelgedeelte wordt dat heel concreet gemaakt. In Matteüs 25, waar Jezus zegt: *Want ik had honger en jullie gaven mij te eten, ik had dorst en jullie gaven mij te drinken. Ik was een vreemdeling, en jullie namen mij op, ik was naakt, en jullie kleedden mij. Ik was ziek en jullie bezochten mij, ik zat gevangen en jullie kwamen naar mij toe."*

Dan zullen de rechtvaardigen hem antwoorden: "Heer, wanneer hebben wij u hongerig gezien en te eten gegeven, of dorstig en u te drinken gegeven? Wanneer hebben wij u als vreemdeling gezien en opgenomen, u naakt gezien en

gekleed? Wanneer hebben wij gezien dat u ziek was of in de gevangenis zat en zijn we naar u toe gekomen?"

En de koning zal hun antwoorden: "Ik verzeker jullie: alles wat jullie gedaan hebben voor een van de onaanzienlijksten van mijn broeders of zusters, dat hebben jullie voor mij gedaan."

Het opnemen van een kind en het helpen van mensen, die onze hulp nodig hebben, dat mogen wij doen uit dankbaarheid voor wat Christus voor ons gedaan heeft. Vandaag worden we daar extra bij bepaald. Straks vieren we het heilig avondmaal en denken we aan het offer, dat Jezus voor ons heeft gebracht. Daar denken we vandaag aan en laten we daar ook deze week aan mogen denken. Deze week van de vrede. Deze week tegen het pesten. Deze week van het Flaeijelfeest. Deze week van de burenen. Deze week, dat onze oudste broer, het volk Israël, Yom Kippoer viert. De grote verzoendag.

Want als het om echte vrede gaat, als het gaat om het tegengaan van pesterijen en om goede verhoudingen met je burenen, als het om verzoening gaat, dan heeft dat alles te maken met het offer, dat Jezus heeft gebracht. Vandaaruit lopen de lijnen door mensen de wereld en mogen wij de liefde zichtbaar maken. Door de minste te zijn. Door te helpen. Door er te zijn voor de vluchteling, voor de zieke, voor de ander die niets meer kan. Wanneer we dat doen, dan komt God heel dichtbij. Dan wordt iets zichtbaar van Hem en van zijn bewogenheid met deze wereld. *Wie in mijn naam één zo'n kind bij zich opneemt, neemt mij op; en wie mij opneemt, neemt niet mij op, maar hem die mij gezonden heeft.*

Een kort joods, chassidisch verhaal tot slot: Aan een joodse rabbi werd door een leerling een vraag gesteld: "Vroeger waren er mensen die God van aangezicht tot aangezicht zagen. Waarom zijn die er vandaag niet meer?"

De rabbi antwoordde: "Omdat in deze tijd niemand zich meer zo diep wil bukken." Iets om over na te denken!

In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest.

Amen

ds. Piet Hulshof
20 september 2015